

ook blij, toen heb ik toch ook gejubeld. Ik vind dat niets bijzonders van mezelf, en dus ben ik er vast van overtuigd dat andere ook zoo zullen doen, zoo moeten doen." Ze boog haar hoofd en plukte, glimlachend, aan het tafelkleed. Lize stond op.

„Gaat u heen? Komt u nog eens weer aan? Maar noem me dan Emmy."

„O, — ja, graag. Ik heet Lize."

„Dat wist ik al. — Was dat een zuster van je, waar je laatst mee liep?"

„Ja —"

„Woont ze niet hier?"

„Nee, ze is verpleegster in Amsterdam."

„O, nou, tot ziens, hè? Dag —"

„Dag Emmy."

Op straat gekomen, stapte ze vlug, onbewust druk doend door innerlijke bewogenheid. Een blijen glimlach kon ze niet bedwingen. Emmy, Emmy, het prinsesje, o, ze was niet te zeggen zoo lief; een schat was ze! — Tot ziens; kom je nog eens aan? noem me dan Emmy. Het werd — ja, het zou worden: een groote innige vriendschap. Alles zou ze voor Emmy zijn, alles doen wat een vriendin doen kon; wat dan wel? Als er nu maar kinderen waren. Het gaf haar een duidelijken schok van binnen, te bedenken, te weten ineens, dat Emmy al een kindje verwachtte. Ze ging blozend na, hoe ze Emmy gezien had bij 't afscheid nemen, toen ze stond. Ja — ja, zeker, ze verwachtte haar eerste kind. Nu kwam alles in orde. Ze werd de groote hulp en steun in Emmy's huishouding. — Roep Lize maar, Lize zal wel helpen — ik vertrouw vast op Lize — Ze zou altijd klaar staan. In tijden van nood zou ze er heelemaal haar intrek nemen. Maar zou Emmy's man het goedvinden? Ze kende dien man niet. Daar stuitte even haar gedachten; maar als stroomend water, waarin een dam wordt geworpen, zoo kronkelden ze toch verder, langs andere weggetjes. — Emmy had niet veel gezegd van Hans, die verpleegster was. „O —" alleen. Zeker vond ze het ook niet zoo'n heël mooi baantje; je verspilde toch dikwijls je kracht vergeefs, en niet eens

altijd waren je beste krachten in 't spel. —

Ze naderde al haar huis, toen ze Joop Waag aankomen zag. Het deed haar onmiddellijk denken aan het plan — maar dat gaf nu weinig vreugde meer. Toch zei ze, toen de jongen haar voorbij zou stappen:

„Zeg Joop." Hij stond stil, nam nog eens zijn hoed af.

„Ik wou je wat vragen — ik loop even met je op, als je het goed vindt." Hij antwoordde daarop niet. Ze keek naar zijn gezicht; dat was strak en rustig.

„Zeg —" begon ze, — maar 't was of ze zich schaamde, zooals even, toen Emmy vroeg: is hij zoo bemind? — Ze had het land, ze wist niet wat te zeggen, ze verwarde zich in al haar vluchtige, half-klare gedachten.

„Zeg" — Joop wachtte. Ze voelde het malle van haar aarzelend stotteren en zei vlug: „weet jij precies den datum waarop het tien jaar geleden zal zijn, dat je vader hier bevestigd werd?"

Zie zoo, dat was tenminste een zin. Hij peinsde; zijn mondhoeken trokken even omlaag.

„Dat weet ik waarachtig niet, hoor. Wat moet je met dien datum?"

„Nou, 't is geen kleinigheid, dunkt me, tien jaar in een gemeente —" Ze zei het tot uitredding, omdat ze niet anders wist, maar kreeg meer en meer een onbehagelijk gevoel. Hij vond het bespottelijk, hij dacht dat het haar te doen was om een pretje, een tijdverdrijf, of misschien om de conventie te dienen. Hij zag het geveinsde erin.... „Dus je weet het niet."

„Ik weet het heelemaal niet, gut, zoo echt heelemaal niet."

„Je herinnert je toch nog wel of jullie hier in den winter of in den zomer kwamen?"

„Het zal wel winter geweest zijn."

„Het was natuurlijk in 't voorjaar."

Hij lachte. „Je wou mijn ouwen heer bejubelen?"

„Och — niets er van zeggen, hoor, het is nog lang niet vast — nou, misschien bedenken je den datum nog eens."